

Arrest

nr. 64 262 van 30 juni 2011
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Congolese (D.R.C) nationaliteit te zijn, op 28 februari 2011 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 17 januari 2011 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen ongegrond verklaard wordt, samen met het bevel om het grondgebied te verlaten, aan verzoeker ter kennis gebracht op 28 januari.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 maart 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. WIJNANTS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. VAN BELLINGEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt :

"Art. 9 bis :

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 03.12.2009 werd ingediend en op 03.09.2010 en op 25.10.2010 werd geactualiseerd door :

L. M., G. (R.R.: ...)
nationaliteit: Congo (Dem. Rep.)

geboren te (...) op (...)
adres: (...)

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek ontvankelijk is doch ongegrond.

Redenen:

Betrokkene haalt aan dat hij geregulariseerd wil worden op basis van de instructies van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van art. 9bis van de vreemdelingenwet. Zoals algemeen bekend, werden deze instructies door de Raad van State vernietigd op 11 december 2009. Zoals eveneens algemeen bekend, heeft de Staatssecretaris voor Asiel en Migratiebeleid, de heer Melchior Wathelet, zich geëngageerd om binnen zijn discretionaire bevoegdheid de criteria voor regularisatie zoals beschreven in eerder vernoemde instructie, te blijven toepassen.

Qua verblijfsduur zou betrokkene eventueel in aanmerking kunnen komen voor punt 2.8B van de vernietigde instructies van 19.07.2009. Echter, om hierop eventueel aanspraak te kunnen maken, moet een behoorlijk ingevuld arbeidscontract worden voorgelegd. Dit doet betrokkene niet. Hij voegt een 'formulaire d'acceptation de stage' toe. Dit kan echter niet in betrokkenes voordeel weerhouden worden, aangezien dit geen arbeidscontract is. Bijgevolg voldoet betrokkene niet aan alle vooropgestelde voorwaarden om in aanmerking te komen voor regularisatie op basis van 2.8B.

Het feit dat betrokkene op 08.05.2006 als minderjarige in België is aangekomen en inmiddels bijna 3,5 jaar woonachtig is in België en hier zijn leven heeft uitgebouwd; hij school loopt sinds zijn aankomst in 2006 en positieve resultaten behaalt en dit staft met schoolattesten; hij op leerovereenkomst is in het kader van zijn opleiding en hiervoor een bewijsstuk toevoegt; hij perfect Frans spreekt; hij begeleid wordt door 'Mentor Escalé' en hier een bewijsstuk van voorlegt, doet niets af aan de voorwaarden die gesteld worden met betrekking tot de instructies dd. 19.07.2009.

De advocaat van verzoeker haalt eveneens aan dat betrokkene wenst geregulariseerd te worden op basis van andere prangende humanitaire situaties, vermits er voor verzoeker minstens sprake zou zijn van een feitelijke en administratieve onmogelijkheid om terug te keren naar zijn land van oorsprong aangezien betrokkene niet in de mogelijkheid zou zijn om een geldig identiteitsbewijs of paspoort bij te brengen. De ambassade/consulaat van het land van herkomst zou immers weigeren om reisdocumenten of een laissez-passer af te leveren. Hierdoor zou er sprake zijn van een onmogelijkheid van verwijderbaarheid van verzoeker van het Belgisch grondgebied.

Betrokkene staft dit gegeven door attesten van de Congolese ambassade dd. 24.08.2007, dd. 14.07.2008 en dd. 09.09.2009. Op 25.10.2010 werd het administratief dossier evenwel aangevuld met een paspoort op naam van verzoeker, afgeleverd op 26.02.2010 en geldig tot 25.02.2015. Bijgevolg kan betrokkene zich niet beroepen op de onmogelijkheid tot verwijderbaarheid van het Belgisch grondgebied op basis van ontbrekende reisdocumenten. Betrokkene toont niet aan dat hij met dit paspoort niet zou kunnen reizen.

Betrokkene haalt aan dat zijn ouders inmiddels beiden zijn overleden en dat zijn broer, met name (P.M.), in Frankrijk zou verblijven, hetgeen ook vermeld wordt op het attest van de voogd van betrokkene dd. 18.07.2007. Verzoeker verklaart op zeer regelmatige basis contacten te onderhouden met zijn broer maar dat hij zijn familielid onmogelijk zou kunnen vervoegen. In mei 2006 zou zijn aanvraag tot overname door Frankrijk geweigerd zijn. Eveneens zou hij als enige familie in Congo zijn grootvader hebben langs vaderszijde over wie verzoeker geen enkel nieuws meer zou hebben sinds zijn aankomst in België.

Het lijkt evenwel onwaarschijnlijk dat betrokkene geen vrienden of kennissen meer zou hebben in zijn land van herkomst. Betrokkene verbleef immers ruim 16 jaar in Congo en zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen geenszins vergeleken worden met zijn relaties in zijn land van herkomst. Het staat betrokkene evenwel vrij een beroep te doen op de Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) om zo de nodige steun te verkrijgen voor een terugreis. Ook beschikt de IOM over een Reïntegratiefonds dat als doel heeft een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Dit fonds is ontworpen om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten. Reïntegratiebijstand kan het volgende bevatten: beroepsopleidingen, opstarten van kleine zakenprojecten, kosten om een cursus of opleiding te volgen, kosten om informatie

over beschikbare jobs te verkrijgen, bijvoorbeeld door middel van tewerkstellingsbureaus, accommodatie/huur, extra bagage. Hierdoor kan de bewering dat betrokkene als enige familie in Congo zijn grootvader zou hebben, niet aanvaard worden als een grond tot regularisatie. Het loutere gegeven dat verzoeker regelmatig contacten onderhoudt met zijn broer in Frankrijk, rechtvaardigt eveneens niet dat betrokkene in België een machtiging tot verblijf zou moeten krijgen.

Betrokkene wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat hij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zijn asielaanvraag, ingediend dd. 08.05.2006, werd afgesloten op 27.09.2006 met de beslissing 'niet ontvankelijk – weigering van verblijf' door het Commissariaat – Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen, hem betekend op 28.09.2006. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en verblijft sinds zijn meerderjarigheid illegaal in België. De duur van de procedure – namelijk meer dan vier maanden – was ook niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. Eveneens is de Raad van State niet meer hangend, deze werd afgesloten op 27.03.2008.

Bijgevolg verzoek ik u door afgifte van het model van bijlage 13 van het K.B. van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (B.S. van 27 oktober 1981), zoals ingevoegd bij het K.B. van 22 november 1996 (B.S. van 6 december 1996) en gewijzigd door het K.B. van 22 juli 2008 (B.S. van 29 augustus 2008), aan de betrokkene kennis te geven van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid waarbij hem bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 (dertig) dagen na de kennisgeving.

Reden van de maatregel:

- De betrokkene verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat hij deze termijn niet overschreden heeft (art. 7, alinea 1, 2° van de Wet van 15 december 1980).

- o Betrokkene werd niet als vluchteling erkend bij beslissing tot weigering van de erkenning door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen op datum van 27.09.2006.

- o Betrokkene maakte reeds het voorwerp uit van een BGV d.d. 19.07.2006. Hij heeft echter geen gevolg gegeven aan dit bevel en verblijft nog steeds illegaal in het land."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel wordt de schending opgeworpen van "de materiële motiveringsplicht" vervat in artikel 62 Vreemdelingenwet en artikel 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en artikel 8 van het Europees Verdrag betreffende de Rechten van de Mens, alsook de zorgvuldigheidsplicht, het evenredigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel. Verzoeker citeert de bestreden beslissing en doet voorts gelden:

"Dat de bestreden beslissing ten onrechte stelt dat verzoeker geen bewijs bijbrengt van zijn ingeroepen prangende humanitaire situatie.

Dat de bestreden beslissing hierbij enerzijds stelt dat verzoeker in zijn aanvraag regularisatie vermeldt dat hij niet meer zou kunnen terugkeren naar Congo nu verzoeker op het ogenblik van de aanvraag niet in de mogelijkheid was om een geldig identiteitsbewijs of paspoort bij te brengen hetgeen nu wel het geval zou zijn.

Dat anderzijds de bestreden beslissing ook stelt dat het feit dat de ouders van verzoeker overleden zijn, de broer van verzoeker in Frankrijk verblijft met wie contacten worden onderhouden en waarbij er geen nieuws meer is over de grootvader van verzoeker in Congo, geen prangende humanitaire situatie zou zijn.

Dat de bestreden beslissing bij de weigering van het criterium prangende humanitaire situatie geen rekening houdt met het gegeven dat verzoeker als minderjarige in België arriveerde op de leeftijd van 16 jaar en sindsdien hier ononderbroken Belgisch onderwijs geniet alsook zijn best doet op verschillende vlakken.

Dat de bestreden beslissing ten onrechte geen rekening houdt met het gegeven dat verzoeker inmiddels bijna 5 jaar in België woonachtig is en hier zijn vriendenkring heeft uitgebouwd.

Dat de bestreden beslissing evenmin rekening houdt met het gegeven dat buiten de broer in Frankrijk er geen andere familiale banden meer zijn zoals werd opgenomen in de aanvraag machtiging verblijf:

Dat uit het dossier van verzoeker overigens blijkt dat deze wees is en als enige familie in Congo zijn grootvader heeft langs vaderszijde over wie verzoeker geen enkel nieuws meer heeft sinds zijn aankomst in België.

Dat voor het overige verzoeker nog een broer heeft die in Frankrijk woonachtig is met name de heer P.M.;

Dat verzoeker op zeer regelmatige basis contacten onderhoudt met zijn broer maar zijn familielid daar onmogelijk kan vervoegen.

Dat in mei 2006 een aanvraag tot overname Frankrijk werd geweigerd.

Dat verzoeker toch moeilijk kan verweten worden voor de leeftijd van 18 jaar niet vrijwillig te zijn teruggekeerd naar Congo nu hij dit op dat ogenblik onmogelijk kon worden teruggestuurd nu enerzijds de onmogelijkheid tot het verkrijgen van de nodige documenten en anderzijds gezien verzoeker op dat ogenblik minderjarig was en alle mogelijkheden om hem bij zijn familie te laten vervoegen vb Frankrijk (bij zijn broer) of terug naar Congo te keren (geen nieuws over grootvader- dood ouders) onmogelijk waren.

Dat de bestreden beslissing hiermee geen rekening heeft gehouden waarbij o.a wordt gesteld dat betrokkene verkoos geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten.

Dat de bestreden beslissing bij haar beoordeling zelf geen degelijk onderzoek heeft gedaan van de verschillende aangehechte stukken die ook integraal deel uitmaken van de aanvraag met name stuk 3 (schrijven van de voogd dd. 18 juli 2007 waarin deze verklaart voor de Dienst Vreemdelingenzaken) van de aanvraag machtiging verblijf:

Familie

De ouders van G. zijn overleden, er werd op 1.03.2007 een overlijdensakte van de vader, P.L.M., doorgefaxt.

G. woonde in Kinshasa bij zijn grootvader. Via de dienst Tracing van het Rode Kruis werd een opsporing verricht, vruchteloos.

De broer van G., P.M. woont al 6 jaar in Frankrijk. Hij onderhoudt telefonisch contact. Een aanvraag tot overname Frankrijk werd in mei 2006 geweigerd. Verder heeft G. dus geen familie meer."

Dat deze vaststellingen ertoe leiden dat verwerende partij niet de nodige zorg heeft besteed aan de motivering van haar beslissing en het verzoeker bijgevolg onduidelijk is of de bestreden beslissing tot stand kwam op grond van de juiste documenten en overwegingen;

Dat de uitdrukkelijke motiveringplicht van bestuurshandelingen nu net de bestuurde in staat moeten stellen om uit de motivering af te leiden dat de beslissing op de juiste motieven steunt wat in casu niet het geval is:

De bestreden beslissing gaat zelf niet in op het nadeel voor verzoeker bij een verwijdering van het Belgisch grondgebied met een schending van art 8 EVRM tot gevolg zoals hierna ook wordt uiteengezet.

Dat verder de bestreden beslissing onvoldoende rekening houdt met het gegeven dat de minister nog steeds zijn discretionaire macht behoudt opdat mensen die niet binnen de criteria vallen, toch geregulariseerd kunnen worden op basis van hun humanitaire situatie.

Dat de huidige beslissing niet in verhouding staat met het nadeel dat aan verzoeker wordt berokkend door hem deze beslissing te betekenen waarbij verzoeker zelf niet eens de mogelijkheid zou krijgen om zijn studies af te maken."

Verder stelt verzoeker nog :

"Verzoeker kan niet terugkeren naar zijn land van herkomst en wordt door deze beslissing in een onhoudbare positie geduwd. Hij kan geen gevolg geven aan het bevel, zelfs indien hij dit zou wensen.

Verwerende partij maakt bovendien geen correcte afweging tussen zijn beslissing en de gevolgen ervan. Door de aanvraag op basis van artikel 9bis Vreemd.W. af te wijzen, duwt verwerende partij verzoeker in de illegaliteit zonder enig vooruitzicht op een betere toekomst. Op geen enkele manier kan hij terugreizen, en de bestreden beslissing maakt het voor hem onmogelijk in België legaal verblijf te bekomen. De gevolgen van deze beslissing zijn voor verzoeker dramatisch en mensonwaardig, en maken een schending van artikel 8 EVRM uit.

Verzoeker zijn kennissen en vriendenkring situeren zich zeer duidelijk in België.

Verzoeker is nog bezig aan zijn opleiding en wenst zijn kansen op de arbeidsmarkt te vergroten door voldoende scholing en diploma's.

Het terugsturen van verzoeker naar zijn land van herkomst –indien zulks quod certe non reeds mogelijk zou zijn- dat verzoeker in mensonterende en mensonwaardige omstandigheden zou verder moeten leven, wat een schending inhoudt van artikel 3 EVRM. Ondertussen dient verzoeker dan maar illegaal in België te verblijven zonder enig uitzicht op verdere school, werk of normaal leven, nu hij niet terugkan naar zijn land van herkomst."

2.2. De verwerende partij doet in haar nota onder meer gelden dat, behoudens wat betreft de materiële motiveringsplicht en artikel 8 van het EVRM, bij gebreke aan enige toelichting omtrent de wijze waarop de door verzoeker vermelde rechtsregels zouden zijn geschonden, de verwerende partij zich niet met kennis van zaken kan verdedigen en het middel in zoverre als onontvankelijk moet worden beschouwd.

2.3. Uit de zinsnede dat de verwerende partij niet de nodige zorg heeft besteed aan de bestreden beslissing en de daarbij gegeven uiteenzetting blijkt duidelijk dat verzoeker daarmee zowel de formele als de materiële motiveringsplicht bedoelt. Bovendien brengt verzoeker argumenten bij –hoe schaars ook- ter ondersteuning van de andere door hem aangevoerde schendingen, zoals dat later zal blijken. De exceptie van de verwerende partij kan niet worden gevolgd.

2.4.1. De uitdrukkelijke motiveringsplicht zoals voorgeschreven door artikel 62 van de Vreemdelingenwet en de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Hetzelfde geldt voor de aangevoerde schending van artikel 62 van de Vreemdelingenwet. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

2.4.2.1. Verzoeker doet gelden dat de bestreden beslissing onvoldoende rekening houdt met het gegeven dat de minister nog steeds zijn discretionaire macht behoudt opdat mensen die niet binnen de criteria vallen, toch geregulariseerd kunnen worden op basis van hun humanitaire situatie.

2.4.2.2. Met de bestreden beslissing wordt de aanvraag van de verzoekende partijen om gemachtigd te worden tot een verblijf op grond van artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet ongegrond verklaard. Het weze opgemerkt dat voor wat de beoordeling van de gegrondheid betreft, de verwerende partij een zeer ruime discretionaire bevoegdheid heeft. Met de beide partijen wordt vastgesteld dat de instructie van 19 juli 2009 betreffende de toepassing van het oude artikel 9,3 en het artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet werd vernietigd door de Raad van State bij arrest nummer 198.769 van 9 december 2009. De Raad van State oordeelde in zijn arrest dat de instructie in strijd was met het in de Grondwet vastgelegde legaliteitsbeginsel en met artikel 9*bis* van de Vreemdelingenwet, omdat door de instructie het onderscheid tussen de buitengewone omstandigheden die het onmogelijk of zeer moeilijk maken de aanvraag in het buitenland in te dienen en de omstandigheden die te maken hebben met de argumenten ten gronde om een verblijfsmachtiging te bekomen werd opgeheven en de instructie het mogelijk maakte dat vreemdelingen die zich in de erin omschreven voorwaarden bevonden ervan vrijgesteld werden aan te tonen dat er in hun geval buitengewone omstandigheden voorhanden waren terwijl enkel de wetgever dit vermag te doen. Uit de overwegingen van dit arrest kan evenwel niet afgeleid worden dat de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid niet de mogelijkheid heeft om een beleidslijn uit te zetten of dat het hem niet zou zijn toegestaan om – louter wat betreft de beoordeling ten gronde van een aanvraag om machtiging tot verblijf – de duidelijke situaties die aanleiding kunnen geven tot een verblijfsmachtiging en die reeds werden opgenomen in de vernietigde instructie te hernemen. De beoordeling van de wettigheid van de bestreden beslissing is erin gelegen dat zal moeten worden geoordeeld of de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing al dan niet kennelijk onredelijk heeft gehandeld.

2.4.3.1. Verzoeker stelt, zoals reeds gezegd, dat de verwerende partij niet de nodige zorg heeft besteed aan de motivering van de bestreden beslissing en geen rekening werd gehouden met het feit dat hij in België arriveerde als zestienjarige, dat hij hier sindsdien ononderbroken onderwijs geniet en zijn best doet op verschillende vlakken, dat hij hier vijf jaar is en hier een vriendenkring heeft uitgebouwd, dat buiten zijn broer die in Frankrijk woont er geen andere familiale banden zijn en dat geen degelijk onderzoek werd gedaan naar de verschillende aangehechte stukken die integraal deel uitmaken van zijn aanvraag, zo onder meer een stuk waarin zijn voogd verklaart dat verzoekers vader is overleden, dat zijn grootvader niet is teruggevonden door de dienst Tracing van het Rode Kruis en zijn broer in Frankrijk leeft.

2.4.3.2. Evenwel blijken al deze elementen wel degelijk te zijn beoordeeld in de bestreden beslissing. Zo stelde de verwerende partij dat het feit dat verzoeker inmiddels bijna 3,5 jaar woonachtig is in België en hier zijn leven heeft uitgebouwd, school loopt sinds zijn aankomst in 2006 en positieve resultaten

behaalt en dit staat met schoolattesten, op leerovereenkomst is in het kader van zijn opleiding en hiervoor een bewijsstuk toevoegt, perfect Frans spreekt en begeleid wordt, op zich niet kunnen worden aangenomen als zijnde elementen die de aanvraag zouden kunnen doen inwilligen, dat verzoeker wist dat zijn verblijf slechts voorlopig werd toegestaan en dat hij bij een negatieve beslissing in zijn asielpprocedure het land diende te verlaten, dat het feit dat verzoeker geen familie meer zou hebben in zijn land van herkomst niet wegneemt dat het onwaarschijnlijk is dat hij geen vrienden of kennissen meer zou hebben in zijn land van herkomst en dat zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden geenszins vergeleken kunnen worden met zijn relaties in zijn land van herkomst, waar hij 16 jaar heeft verbleven, dat verzoeker een beroep kan doen op de IOM om zo de nodige steun te verkrijgen voor een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken en dat het loutere feit dat verzoeker regelmatig contacten onderhoudt met zijn broer in Frankrijk geen machtiging tot verblijf rechtvaardigt. Verzoeker kan dus niet worden bijgetreden waar hij stelt dat de motivering op dit punt tekort schiet, zodat een schending van de formele motiveringsplicht niet is aangetoond.

2.4.4. Voorts wordt vastgesteld dat verzoeker in wezen niet meer doet dan de argumenten die in zijn aanvraag werden uiteengezet te herhalen zonder dat hij het antwoord daarop van de verwerende partij betreft in zijn kritiek op de bestreden beslissing. Verzoeker gaat er daarbij blijkbaar aan voorbij dat voor wat betreft de beoordeling van de materiële motieven van de bestreden beslissing de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen niet bevoegd is zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Verzoeker, die dus geen concrete elementen aanbrengt ter weerlegging van de motieven van de bestreden beslissing, toont niet aan dat de bestreden beslissing werd genomen met schending van de materiële motiveringsplicht.

2.5.1. Verzoeker werpt ook een schending op van artikel 8 van het EVRM. Hij baseert zich hierbij op een schending van zijn privéleven, stellende dat zijn vrienden- en kennissenkring zich zeer duidelijk in België situeren en dat hij nog bezig is aan zijn opleiding en zijn kansen op de arbeidsmarkt wenst te vergroten door voldoende scholing en diploma's.

2.5.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

2.5.3. Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé en/ of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip 'privéleven'. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./Finland, § 150).

Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip 'privéleven' een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29).

De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

2.5.4. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38).

Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen. Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.5.5. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de Vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

2.5.6. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

2.5.7.1. In het dossier bevinden zich voldoende elementen die toelaten aan te nemen dat verzoeker in België een privéleven heeft opgebouwd. Evenwel dient er samen met de verwerende partij in de bestreden beslissing op gewezen dat verzoeker wist dat zijn verblijf in België slechts voorlopig werd toegestaan en dat hij bij een negatieve beslissing over zijn asielaanvraag het land diende te verlaten. *In casu*, en gelet op hetgeen voorafgaat, moet worden nagegaan of er een positieve verplichting bestaat, aan de hand van de fair-balancetoets. Teneinde de omvang van de verplichtingen die voor een Staat uit artikel 8, eerste lid van het EVRM voortvloeien te bepalen, dient in de eerste plaats te worden

nagegaan of er hinderpalen worden aangevoerd voor het uitbouwen of het verderzetten van een normaal en effectief privéleven elders.

2.5.7.2. Zolang er geen hinderpalen kunnen worden vastgesteld voor het leiden van een privéleven elders, zal er geen sprake zijn van een gebrek aan eerbiediging ervan in de zin van artikel 8 van het EVRM.

2.5.7.3. Zoals dat reeds in de bestreden beslissing werd uiteengezet wist verzoeker, of behoorde hij te weten, dat hij nooit tot een verblijf van meer dan drie maanden werd toegelaten of gemachtigd en dat hij enkel voorlopig opgevangen werd in afwachting van een mogelijke terugkeer naar zijn land van herkomst. De bestreden beslissing heeft dan ook niet tot gevolg dat enig bestaand verblijfsrecht aan verzoeker ontnomen werd en in deze omstandigheden kan niet gesproken worden van een inmenging in het privéleven. In dit verband moet ook worden benadrukt dat inzake immigratie het EHRM er bij diverse gelegenheden heeft aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

2.5.7.4. De gegevens waarnaar verzoeker verwijst laten ook niet toe te concluderen dat er elementen zijn die hem verhinderen om in zijn land van herkomst te verblijven. Zoals reeds eerder werd vastgesteld heeft de verwerende partij in de bestreden beslissing erop gewezen dat het feit dat verzoeker geen familie meer zou hebben in zijn land van herkomst –die heeft hij overigens ook niet in België– niet wegneemt dat het onwaarschijnlijk is dat hij geen vrienden of kennissen meer zou hebben in zijn land van herkomst en dat zijn verblijf in België, zijn integratie en opgebouwde banden kunnen geenszins vergeleken worden met zijn relaties in zijn land van herkomst, waar hij 16 jaar heeft verbleven en dat verzoeker een beroep kan doen op de IOM om zo de nodige steun te verkrijgen voor een duurzame terugkeer naar en reïntegratie in het land van herkomst te vergemakkelijken. Geen van deze elementen worden op een onderbouwde manier tegengesproken. Verzoeker zet niet uiteen waarom hij geen gebruik zou kunnen maken van deze optie waarnaar de verwerende partij verwijst en toont evenmin aan dat hij, gelet op het feit dat hij meerderjarig is en een beroepsopleiding genoot niet in staat zou zijn om in zijn land van herkomst door arbeid in zijn levensonderhoud te voorzien. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk, in weerwil van hetgeen werd gesteld in de bestreden beslissing, dat er redenen zijn om aan te nemen dat hij zijn privéleven niet elders zou kunnen leiden.

2.5.8. Gelet op voorgaande vaststellingen kan ook niet besloten worden dat er in voorliggende zaak enige positieve verplichting, afgeleid uit artikel 8 van het EVRM, op de verwerende partij zou rusten om een verblijfsmachtiging aan verzoeker toe te staan. Een schending van artikel 8 van het EVRM kan dan ook niet worden weerhouden.

2.6.1. Verzoeker betoogt verder dat de bestreden beslissing een schending uitmaakt van artikel 3 van het EVRM, nu hij in zijn land van herkomst in mensonterende en mensonwaardige omstandigheden zou verder moeten leven.

2.6.2. Bij de bespreking van het middel geput uit artikel 8 van het EVRM werd reeds vastgesteld dat verzoeker niet kan worden gevolgd waar hij stelt dat er sprake is van een inmenging in zijn privéleven en dat er evenmin kon vastgesteld worden dat enige positieve verplichting op de verwerende partij zou rusten om een verblijfsmachtiging toe te staan. Voorts moet worden herhaald dat in de bestreden beslissing uitdrukkelijk wordt aangegeven dat verzoeker een beroep kan doen op de Internationale Organisatie voor Migratie, en meer specifiek op het reïntegratiefonds van deze organisatie, om de nodige steun te verkrijgen ingeval van terugkeer naar het land van herkomst. Er wordt gesteld dat dit fonds tot doel heeft om mensen bij te staan in het vinden van inkomensgenererende activiteiten en dat dit onder meer ook de kosten voor het volgen van (beroeps)opleidingen, opstarten van kleine

zakenprojecten, accommodatie en huur omvat. Verzoeker weerlegt deze motivering niet en toont dan ook niet aan dat hij in zijn land van herkomst een risico loopt op een onmenselijke of vernederende behandeling. Het argument dat hij nu in België zou moeten verder leven in de illegaliteit doet daaraan geen afbreuk. De nadelen die hij daarbij zou ondervinden zijn immers niet het rechtstreekse gevolg van de hier aangevochten beslissing, integendeel. Verzoeker toont met zijn toelichting geen schending aan van artikel 3 van het EVRM.

2.7. Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat de verwerende partij duidelijk alle belangen heeft afgewogen en dat zij op grond van de in de bestreden beslissing weergegeven pertinente en draagkrachtige motieven tot het besluit is kunnen komen dat de aanvraag niet kon worden ingewilligd. Verzoeker heeft niet aangetoond dat de verwerende partij kennelijk onredelijk zou hebben gehandeld, en al evenmin dat zij niet zorgvuldig alle gegevens die haar ter beschikking waren gesteld in ogenschouw heeft genomen alvorens de beslissing te nemen. Het middel is in geen van zijn onderdelen gegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig juni tweeduizend en elf door:

mevr. A. WIJNANTS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken

mevr. C. VAN DEN WYNGAERT,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

C. VAN DEN WYNGAERT

A. WIJNANTS